

תהתעלה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הקב"ה צריך להגיע כבנוול לכך שכל יחודי יוצא ויגוי, שלא רק שי"הגיע זמן גאולתכם! אלא שישנה כבר הגאולה בפשיות

ראו עמוד 4

ערב שבת קודש פ' שלח (באה"ק: קורח)
ח"י תהא שנת נפלאות טובה

רמא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

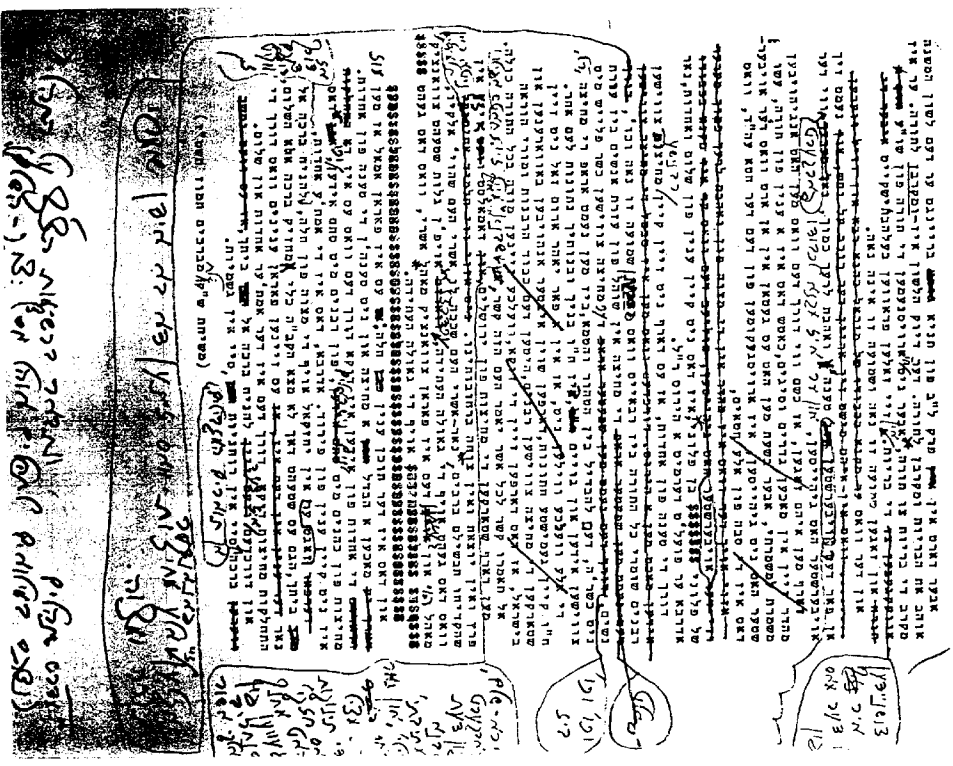
מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

3 דבר מלכות

דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה / מקונטרס כ"ח סיון ה'תשע"א

7 זמן הגאולה

עצה להבאת הגאולה / הקשר דפרשת השבוע והגאולה

9 מסימני הגאולה

לעתיד לבוא תהי' אכילת שור הבר באופן של צלי דוקא / מסימני הגאולה בדרונ

11 המעשה הוא העיקר

לנצל ג' תמוז זה ל"שטורעם" בהפצת המעיינות חוצה / חרואת למעשה בפועל

12 וילחום מלחמת ה' - וינצח! פרסום ראשון בלה"ק

מוכרים הכל כדי להכנס לממשלה / שלמות העם והארץ

14 כת"י"ק - פרסום ראשון

מהי אחדות אמיתית / צילום מהגהת הרבי לשיחת ש"פ שלא ה'תשס"ז

מערכת "יהי המלך"

יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "חיללי בני דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 משרד ראשי: 11213 Brooklyn, NY Ave.#38, Kingston 778-6670 (718) • טלפון: 778-6670 (718)
 סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: nctv@nctv.il • אינטרנט: blind.nctv/www.http://

דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה

היות שזה המקום ששם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המלכות הוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה • ליובאוויטשו הוא ירושלים שלנו, והבית הכנסת אשר כ"ק אדמו"ר מתפלל בו הוא ביהמ"ק שלנו • דוקא ע"י סיים העבודה בחצי כדור התחתון - "מעליך" ומגלין את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו ידיך", כולל גם הגם של הבנין, אשר "מלך המשיח . . משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" •

ב' קטעים מקונטרס כ"ת סיון ה'תשס"א - מו"ה, תרגום מאידיש

א. אף-על-פי שנמצאים אנו בעוה"ז התחתון בגלות, בגלות זה האחרון, ושם גופא - בחצי כדור התחתון [המקום של רוב בנין ובנין ב"י בזמננו] - הרי אדרבא: דוקא ממצב ובמצב ומקום התחתון והגלות, עד בתחתון שאין תחתון למטה ממנו - נפעלת העלי' הכי גדולה ובכל הדרגות והדרות שלפני ושלמעלה מזה, כולל גם דחצי כדור העליון והדרות תעלים ביותר (דור דיעה של משה רבינו וכי"ב), עד להעלי' של הגאולה האמתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחרי' גלות, שעלי' אומרים "שיר חדש" וכיון שהגאולה באה דוקא מהמצב הכי תחתון, לכן היא פועלת שתהי' הגאולה האמתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחרי' גלות, שעלי' אומרים "שיר חדש" (2) לקיחת בהעלותך לה, ג. וראה שיחת ש"פ אחריהן

1) ראה ויקי"פ פייט, א. במדבר"ר פייט, ג. ושיני.

2) לקיחת בהעלותך לה, ג. וראה שיחת ש"פ אחריהן

מהי אהדות אמיתית

לפנינו צילום נדיר מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ שלא, מבה"ח תמוז ה'תשס"ז
(השיחה נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 8-587)
להלן פענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

אבער דאָרײַט אױן פּרױך לײב פּון תּניא בײענגט ער דעם לשון המשנה אהב את הבריות ומקרב לתורה. דער דויק הלשון איז – ותקרב לכתורה, ער איז מקרב די בריות צו תורה, אָבער ניט חײז אַרױסנעמען די תורה פון שלוחו ערוך, **צושיניזן איר צו דער מאַס פון די בריות, און זיי זאָלן פּראָווען בעל-הבחישהשקייט און זאָגן שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה.**
און דער וואָס נעמט זיך אָן פאַר דער טענה ואהבת ליעד כמד, **פארקערט** ווי דער אויבערשטער האָט געהייסן, **און ער איז מקנא לכבודו** של פּלוני פּו פּלוני.

אז דאָס ניט קיין ענין פון שלום ואהדות, נאָר אדרבה, ער פּועלט לערמיט אַ הייזוס, דײַל דורך דער טענה פון אהדות, אז עס דאַרף ניט זיין קיין **רבישע** מחיפה צווישן רבנים שומרי כל התורה ביז ראביי'ס ועלפני פּסיקען **שמועה זו נאה וכו' שאקלען זיי פאנאנדער אלע מחיאות וואָס זיינען דאָ ביי אײַנע שומרי תורה ומצוה:** די מחיפה איז שול פון עזרת אנשים ביז עזרת נשים וכו', וכו' ביז דער מחיפה צווישן כשר פלייש מיט ניט כשרי'ע, דעם להבדיל בין הטהור הטהמא, ביז מען נעמט אַראָפּ די מחיפה, רײל צווישן אײַדן און גווייס בײַ, חײן בײַד ונחנודך נתנונים לעם אהר.

אל תמאדון קישר לכל אישר ימרו חלם היה קשר, **כאַטש אפילו שבא איז אויך מיט זיי.**
מען דאַרף שטאַרקן די מחיפות פון ירושלים, **ירא-שלים, פארקערט פון דעת שבנא ומתיבתא דליל' און נאָר דאָס איז מציל די תניקות וואָס חזקיי האָט ממנד ועוונען – פון סנחריב מלך אשור** לעמאנאט איז אין פּיץ ואין יוצאת ואין צוחה בהחובתנינו, **ניטאָ קיין תלמידים** שהקדיחו תבשילים כרבנים, נאָר – אשירי חעם שככה לו אשרי חעם שהיי' אלקתי, וואָס דאָס גייט אויף דער גאולה העתידת, **וכדדל' אז און ארופין גלות שטייט צוואנציק מאָל חיי' און קענען דעם איז פּאַראָן צוואנציק מאָל אשרי,** וואָס דאָס גייט אויף די גאולה העתידת.

און דאָס איז דער תוכן ענין חלה: עס איז פּאַראָן אַמאָל אז מען מוז מאַכן אַ הבדל, אַ מחיפה, און ניט טענהן די טענה פון אהדות. די אהדות פון איידן איז דוקא דורך דעם וואָס עס זיינען דאָ מחיפות פון רבנים מיט **לויים וישראלים,** פון רבנים מיט סתם איידן **וכו',** דאָס איז ניט קיין ענין פון פירוד, אדרבה, דאָס איז די אמתיע אהדות.
ער זאָגט און יחזקאל אויף דער מצוה פון חלה, **אז דורך דעם דוקא וועט זיין לחנה ברכה אל ביתך.** חכם עס שטייט דאָך לא מצא הקיבה'ה ללי מחזיק ברכה אלא השלום, נאָר עס זיינען פּאַראָן ענינים וואָס דורך דער התחלקות מחיפות דוקא, דורך דעם איז דער אמתיער אהדות און שלום.

און דורך דעם **איז דער לחנה ברכה אל ביתך, ברכה אָן תוארים המגבילים,** סיי אין רחמינות, סיי אין גשמייות.

בשקר זה מוכרח שיהי' קורטוב של אמת... והאמת שבזה היא, שזוהי ההצלה של הכסא שלי – שכדי להציל את כסאו הוא מוכרח לוותר על 'מיוהו יהודי', ולכן הוא אומר את השקר שזה קשור בהצלת כלל ישראל!

(תרגום תפשי משיחת ש"פ אמור, י"ט אי"ר ה'תשל"ד - בכתי מונח)

הוא רוצה להכניס לממשלה אפילו שרוצים למסור שטחים בגולן

... הוא רוצה להכניס לממשלה בה-שעיה שהוא יודע שרוצים למסור שטחים בגולן – כדי שתהיה לו ה'זכות' לתת גושפנקא על כך, ושהוא יכתב לזוהרות שהיא 'זכה' להיות בממשלה ולמסור שטחים בגולן וכו', ואחר-כך אומרים שזה 'הישג דתי'!

וכששואלים אותם מדוע אינם 'מרעילים' אודות החזרת השטחים – הם אומרים שזה לא שייך להלכה, אלא זה פוליטיקה! אך האמת היא (כמדובר בשמחת-תורה) שכשם שהתורה אומרת שבמקרה של פיקוח-נפש צריך לשאול רופא, על-דד-זה גם בנוגע לפיקוח-נפש של חיילים, התורה אומרת שצרכים לשאול גבר, ולא פוליטיקאים, כי הגמגל מבין טוב יותר מה צריך לעשות בכדי שלא יהיו קרבות וכו' –

כששואלים את הגמגלים הם אומרים פה-אחד שאסור לתת שום שטח! ואם יתנו שטחים, ויקרה משהו, זה יגבה יותר קרבות, חס-ישלום – זוהי דעתם של אנשי-הצבא! פעם פחדו לפוסים את זה, אך היום כולם יודעים שזוהי דעתם.

אבל כאשר שואלים פוליטיקאי שאלה דומה, הוא עונה, שכדאי לאבד כמה וכמה קרבות, רחמנא-ליצילן, כדי לקבל ענין פלוני וכו'.

– בניגונים כאלה אסור לשאול אצל פוליטיקאי; התורה אומרת שבנוגע לפיקוח-נפש של חיילים, צרכים לשאול את אלו שיודעים מה עדיף לעשות בכדי למנוע קרבות. וליודיע שבמלחמת יהושע (כפי ששם קוראים לה) היו קרבות רבים בגלל שלא שמעו לגמגלים! וכעת רוצים למסור שטחים: את 'מיתלה' כבר מסרו; מוסרים את 'אבו-ורדס'; ונתנים קולומטרים בגולן; מדברים לתת את חברון; ומדברים לתת את ירושלים העתיקה, עם ישיבת החסד שנמצאת שם, ועם הרוגע היהודי והכותל המערבי! – הם מתעניינים רק כדי למצוא את הנוסח המתאים כדי שלא ינקר את העיניים.

הם אמנם מכחישים זאת, אבל האמת היא, שמדברים על זה. אצלם כבר הכל מוחלט, ויודעים בדיוק מה הולכים להחזיר וכו' – אינני יודע אם זה כבר עם חתימות, או שזה עדיין רק בראשי-תגבות וכו', אך הכל כבר סוכים!

ולמרות שהם יודעים שדעת אנשי-הצבא היא, שמסירת שטחים עלולה לגרום לקרבות, חס-ישלום, ואסור למסור שום שטח – בכל-זאת הם אוחזים בדעתם שצריך לתת שטחים. ואחר-כך אומרים שזה 'הישג דתי', ועכשיו מניסים הם להכריח שיאמרו שזה גם 'הישג צבאי'! (תרגום תפשי משיחת ש"פ חיי-שרת, מבח"ח מסדן ה'תשל"ו – בכתי מונח)

בית המקדש השלישי, 'מקדש' אד' כוננו ידך"⁶.

דאף-על-פי שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – חרי כיון שזה נפעל על-ידי "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"⁷, ובפרט בסיום של זמן הגלות ע"י העבודה "דיפצו מענינותו חוצה" – יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, התכנה בשלמותה לה"מקדש אד' כוננו ידך"⁸,

עד שתזקק ומיד נעשה במקום זה הגלוי של "מקדש אד' כוננו ידך" – שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע להביא לפועל, שלכל לראש נעשה הגלוי "מקדש אד' כוננו ידך" במקום זה ("שבע מאות ושבועים") שבזו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, חסד-הכל דכל עבודתו (כ"ל).

ודקוא על-דדי סיום העבודה בחצי כדור תחתון – "מעליו" ומגליו את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו ידך", כולל גם הגג של (כ"ל).

חסידי האמליל במי תמיצי: מיום שהורב בהמשיך וקדיש על אשר ירחם השי"ת וישלח לנו גואל צדיק... ויבנה לנו את ירושלים ויבנהמשיך עם הקדיש, הנה ליובאוויטש חוה ירושלים שלנו, תבית הכנסת אשר כ"ק אדמו"ר מתפלל בו הוא בהמשיך שלנו וכו'.

(7) תמיצי תפליז.

לשון זכ"י [שלא כהמאולות שלפני זה, שחי' להם הפסקה אה"ל], כי דוקא עי"ז שהדבר בשלמותו הענין, שזה דבר של קיימא, ובאופן גלוי דוקא – המעלה דספירת

**הקב"ה צריך להגיע
כביכול לכך שכל
יהודי ירצה ויכריז,
שלא רק ש"הגניע זמן
גאולהכס", אלא
שישנה כבר הגאולה
בפשוט**

המלכות (שענינה גלוי באופן של קיימא...), בשלמות בגאולה האמתית והשלמה ע"י משיח צדקני (ממלכות בית דוד), כידוע שהחידוש דגאולה הוא – גלוי אלקות למטה בעוה"ז ותחתון שאין תחתון למטה ממנו, דירה לו (לעצמות) יתברך בתחתונים, אשר בידה ישנו העצם בגלוי. – וי"ל שזה גם השריש דתבות "גאולה"³ –

3. ויש לומר, שכשם שזה בנוגע לכללות ענין הגלות וגאולה, כך הוא גם בנוגע להמקום פוסי שנמצאים בו ב"חצי כדור תחתון" – שהיית שזה (ה"מקדש מעט") המקום ששם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המענינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה ובנין

(3) ממלכות בשלחו טו, א. ת"י"ה ח"ג נאמר – פסחים כ"ט, ב.

(4) יחזקאל י"א, ט"ז. מניחה כ"ט, א.

(5) בשלחו טו, יז.

(6) גם לפני זה חרי הוא 'מקדש מעט'. ולחזיר מהתתמים" (חובתו ב עי קבץ קבץ, בן) דברי אחד מקבני

ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל. ולהיות שזוהי השליחות דודונו זה – החידוש של ה"תלמיד ותיק" שבדורונו (אשר כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני) – מובן, שאפילו כאשר ילד קטן בימינו אלה אומר שהוא מאמין ומבקש שיבוא המשיח – ה"ז חידוש אמיתי בתורה, עד שזה נעשה חלק מן ה"חידוש תורה" ש"מאתי תצא"¹⁵, מתקב"ה עצמו, שכן הקב"ה מסכים למילים והבקשות של בניו – "עַד יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֶּהָ"¹⁶, והקב"ה מגלה אהבתו בפטירתו ממש, באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

ובפרט שיש לכך סיוע מכל עניני העולם – "ברבים היו עמדי" – כך שכל עניני העולם מסייעים ומוליכים למטרה אחת ויחידה: המאלה האמיתית והשלמה.

והתפליז תפלת ערבית, ולאחד התפלות המשיד"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.¹⁷

ד. נוסף לכך שכ"ח סינון הוא המשך לכ"ז (ד) סינון, שהכוונה בזה בעיקר בנוגע לעבודתו של היהודי בעולם (עד לחצי כדור התחתון), הרי זה גם המנה והקדמה להיום שלאחריו – ל"ט סינון, ערב ראש חודש (תמוז), שבו מדובר בעיקר אודות

הבנין, אשר "מלך המשיח . עומד על גב בית המקדש והוא משמוע להם לישראל ואומר ענינים המגיע זמן גאולתכם"¹⁸ – כל זה "מתעלה"¹⁹ (נפעל) על-ידי העבודה (הגבוהה) של התחתון ביותר.

והניף ומיד ממש – "ארו עם עניני שמיא"²⁰ – כל בני-ישראל "בנעדינו ובזקנינו גי' בבנינו ובבנותינו"²¹, נמצאים בארצנו הקדושה, ביחד עם בית המקדש השלישי שישנו כאן, ולוקחים את כל זה ביחד עם "כספם וזהבם אתם"²², העבודה דאהבת ה' ויראת ה'²³, שזה כולל את כל מצוות עשה וכל מצוות לא תעשה.²⁴

ג. הלימוד מכל זה:

בעמדנו בזמן ומקום זכאי – בחודש השלישי, ובית משליש, בית תורה תפלה ומעשים טובים (ה"חוט המשולש" דתורה, עבודה וגמילות חסדים), ושם גופא, ביום דכ"ח סינון – כשעומד בגלוי הכה של כל חודש השלישי (ג) פעמים ג' פעמים (ג), שענינו: המשכת וגלוי אלקות למטה באופן של קיימא –

מקבל כל יהודי תוספת כח וחיזוק לקיים השליחות דודונו זה – שעליו ישנו השליחות והאמרה של ל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שצירכים לעמוד "הכן כולכם"²⁵ לקראת קבלת המאולה האמיתית והשלמה,

15) ישע"ר נא, ד' ויקי"ר פי"ג ג.
16) הלשע יא, א.
17) לאהי תתפלה הכריז הנביא שיי שלעת תהיה תפסקה ואח"כ יביק אדמו"ר שליט"א את הקונטרס והשטרות ללדקה. וביק אדמו"ר שליט"א אמר (בחיוד) במקום לעשות תפסקה, נעשה עכשיו תמיך ועד שוגיעו התקונטרסים, וראה לקמן בהשחתה. המו"ל

8) ילקוט שמעוני ישע"ר ומוז תצט"ו.
9) דינאל ג' ג' סהדרין פח, א.
10) בא יו"ד, ט.
11) ישע"ר ט' ט' י.
12) ראה תו"א ר"ס רישב.
13) ראה תניא פי"ד.
14) אגרת קר"ש אדמו"ר ממו"ק חיד" ע' ילט"ו.

מוכרים הכל כדי להכנס לממשלה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מררכת "יחי המלך"

... עד לפני שלשה ימים הוא צעק שחייבים לוותר על 'מיהו יהודי' ולהשאר לשבת על הכסא בשביל הצלת כלל ישראל והצלת ענין החינוך וכו', והכל בשם אלקי ישראל, עם גושפיקא של תורת ישראל. כפי שכבר היה כמה פעמים בעבר, שבשעה שהיתה הצבעה הם הלימו את ידם נגד "דבר ה' זו הלכה" והוא – בדיוק אז לא היה, כיון שהוא ברח בשעת ההצבעה, אך שאר חברי הרימו את ידם נגד "דבר ה' זו הלכה"¹, ובשם תורת ישראל.

ועל-דד-זה גם עתה, כאמור, עד לפני שלשה ימים הוא צעק שחייבים לוותר על 'מיהו יהודי', וכאשר חברו התחזק ונעשה תשובה ועזב את הכסא, אזי אצלו היה "יצאת וגם ורשת" – הוא ריש את הכסא מחברו שעשה תשובה, ונשאר לשבת על הכסא.

ולאחר-מכן הם מציגים את עצמם כאילו שיש להם דעה עצמית, ושחם עושים את כל עניינים אלו על דעת עצמם – שכפי שנכתב במכתב של י"א ניסן, אדם יכול להיות בשעבוד הני גדול ולחשוב שהוא חפשי ויש לו דעה שנוכח במכתב של י"א ניסן, אדם יכול להיות בשעבוד אמר", הוא נמצא ב"בטן" של המעמד – הוא "אוכל ממה שאמור אוכלת, ושותה ממה שאמור שותה", ולגמור אין לו דעה עצמית, אלא הוא עושה כל מה שהמעמד מצווה עליו; הוא רץ מאחורי הפרגוד ומודיע שכן יכנסו לממשלה ושרק כלפי חוץ הוא צריך לצעוק שלא יכנסו, והם נוהגים לו רשות לומר כלפי חוץ מה שהוא רוצה, אך כאשר זה בא לפועל – שיעשה מה שיעשו עליי.

וכזה סוג אנשים שולחים לווינגטון, שהם יפעלו אצל המו" שיעזרו ליהודים – אך המו" אין לו דרך-אריץ כלל כלפי אדם שמוכר את כל הענינים – העיקר להשאר לשבת על הכסא. המו" רוצה לראות אדם שמתנהג לפי עקרונותיו: אם הוא מאמין בקב"ה – שאכן יתנהג כך בפועל, ולא שהחיים הוא צועק כך, ומחר צועק להיפך, ובכלל לא מתנהג לפי עקרונותיו, מכיון שהוא מוכר את כל הענינים שלו העיקר להשאר לשבת על הכסא, ובפרט כשאומרים לו סברא שיתנו לו כסא יותר מוכבד.

... ועד"ז חרבו שלו, שלפני שנים הוא צעק ש"מיהו יהודי" זה סכנה עבור כלל ישראל, והצלת כלל ישראל תלוי' בחיקון חוקה, ובמילא אי-אפשר לוותר על כך, ולאחמ"כ, לפני שהוא ימים הוא צעק שהצלת כלל ישראל תלוי' בשיבתה על ה"כסאות", זאת-אומרת, שהוא אמור את שני הדברים באותו נוסח – שזוהי התצלה של כלל ישראל, ובמילא אי-אפשר לדעת מה הוא יאמר מחר, כי הרי קודם הוא אמר כך, ולאחמ"כ הוא אמר להיפך, ושניהם באתה הטיעה של הצלת כלל ישראל, והכל אצלו בסדר, אם כן אי-אפשר לדעת מה הוא יאמר מחר.

הרי כל דבר שקר מוכרח שיהי' בו קורטוב של אמת, שהרי באם לאו הרי השקר לא יחזיק מעמד – אזי זה שהוא טוען שמוכרחים לוותר על "מיהו יהודי" עבור כלל ישראל, הרי גם

לנצל ג' תמוז זה ל"שטרעס" בהפצת המעינות חוצה

אפילו לאחר שנה'י כבר בפועל ענין המלות – אזי עי"ז שיהודים לומדים אודות ענין הגאולה בתורה, ושי"זוי וואגט משיח נא"ז – מיד נמשכת הגאולה בפועל . אע"פ שאדמו"ר האמצעי מבאר בשעריו אורה בפירוש השני ב"מרח קח את הלבוש" ו"אהישנה", שבאשר הגאולה באה באופן ד"אחישנה", יכול אז להיות חסרון שההיעונוים תה'י להם עוד תקוה כיון שעדיין לא הגיע זמן איבודם וכו' – אזי יהודי והתורה נעלים גם יותר מה"טבע", ומבטלים גם את ה"טבע", כך שהגאולה באה באופן ד"אחישנה", תכף ומיד, ולא חסרים שום ענינים, ואדרבה – זה בתכלית השלמות!

כיון שכאמור לעיל, כאשר הולכים בדרך התורה – שום השבונות אינם נוגעים, אפילו לא השבונות דקדושה, ולא נוגע האם "ארו עם ענני שמיא" יה'י עם ענן גדול או עם ענן קטן וכיו"ב – כיון שעומרים מעל כל ענינים אלו, והדב היחיד שנוגע הוא – שהיהודי לומד אודות הגאולה בתורה, ועי"ז נמשכת הגאולה בפועל למטה מעשרה טפחים ובתכלית השלמות!

מזה מובנת ההוראה בפשטות – שארכלים להסיף בלימוד התורה, ועי"ז נחיים בעל-הבית על כל הענינים, כולל גם – שע"י לימוד התורה בענין הגאולה, מביאים את הגאולה בפועל.

ובתורה גופא זה במיוחד עי"ז לימוד פנימיות התורה.

... ויה"ר שינצל את ג' תמוז זה כדי לעסוק בכל ה"שטרעס" בהפצת המעינות חוצה, ולצמצם את הכפונות האחרונים, ולא לדחות זאת, ואזי יה'י "מיד הן נגאליו".

ומה שתה'י אז השאלה מה יעשו א"כ בימי הגאולה ד"ב-ג' תמוז – הלאו שזו תה'י הדאגה הכי גדולה? ובאם זו אכן תה'י דאגה – ישאלו זאת את אליהו הנביא!

ובנוגע לפועל עכשיו בעמדנו בג' תמוז – שיריעשו ("שטרעמען") בהפצת המעינות חוצה, כולל במבצעים הידועים כפי שהם חדרים ב"מעיינות": אהבת ישראל עד לאחדות ישראל, חינוך עצמו וחינוך זולתו, תורה, תפילין, מזוזה, צדקה, בית מלא ספרים – יבנה וכתבי, כשרות האכלה ושתי, ברות שבת קודש ויו"ט, טהרת המשפחה, שכל יהודי יה'י לו את באתר מספרי התורה הכלליים ושכלל יהודי יה'י שיעור ברמב"ם.

(תמוז תפסי משיח* ט"פ קצ"ד, ג' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי תומך)

* נרשם עי"ז יעוד הנחת התמוזים.

ח"י²¹, שכן אדרבה: ישנו זקוא רק ענין של התאחדות, והתאחדות בתכלית השלמות.

ונוסף על ענין ההתאחדות (בין ב"ב" עם

הקב"ה) ב"זחי לבשר אחד" – ישנו ענין נוסף ב"זחי לבשר אחד": התוצאות

שיוצאים מזה –

שנוגדים "תולדות" – "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"²²,

עד למעשים טובים

(שאנגס דבר נפוד מן

"זחי לבשר אחד", אלא

מעשים טובים) שעל-

דום נעשה יהודי (במפ

ונשמחו) "שיותף

להקב"ה" (באופן של

התאחדות) בכל עניניו

של הקב"ה, כולל ועיקר

בהבאת הגאולה

האמיתית

אשר, כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלמות

הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל

יהודי, ודוקא בתור נשמה יהודי, שע"י

"מעשיו ועבודתו" באה הגאולה, וצריך

להגיע כביכול לכך שכל יהודי יסכים לזה,

ויתורה מזה – שהוא ידעה ויכריז, שלא רק

"שהגיע זמן גאולתכם"²³, אלא שישנה כבר

הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל . שגאולה

היא מלשון גלוי – הגלוי דאלופ של

עולם ב"אלה" (שנפעל עי"ז עבודת היהודי

בגלות).

ההתאחדות של יהודי עם הקב"ה (שבא

בערב ראש חודש אור הלבנה הוא

העולם לגמרי כהנה

לקראת מולד החודש

בראש חודש. ובלשון

הכתוב²⁴: על-ידי "פקד

מישבר" (העלם הלבנה)

בערב ראש חודש "מחר

חודש"),

ה"ונפקדת" (מולד הלבנה

בראש חודש), יחוד

שמשא וסיהרא"²⁵.

ובעבודת השם דבי"י

– שדמין ללבנה וממין

ללבנה²⁶: בערב ראש

חודש נפעלת שלמות

בעבודת היהודי, כאשר

הוא עומד

הביטול (בדומה ללבנה שמצוי אז בהעלם),

וזה מביא תכף את העלי' של הנשמה

("ונפקדת") – היחוד וזיווג דכנסת ישראל

(מלכות, סיהרא) והקב"ה (י"א, שמש), וכך

גם היחוד של כל יהודי בתור יחיד ("אתם

תלקטו לאחד אחד"²⁷) עם עפנות ומחרת

– כך שהם נעשים מציאות אחת ממש,

באחדות אמיתית – "זחי לבשר אחד"²⁸, עד

לאופן של יחיד²⁹, עד – למעלה אף מייחיד.

שזו הרי בודאי לא שייך ענין של הפסק

18) שמואל-א ב' כ"ז.

19) ראה דושי מחר חודש – סחי"ם תקשי"ז ע' מח

ואליך. אה"ת בראשת ד', טיש"ב ואליך. ועוד.

20) סוכה כ"ט, א. ב"ר פ"ג, ח"א ר"ל, ב.

21) ישע"י כ"ז, י"ב.

22) בראשית ב' כ"ז.

23) ראה ת"י"א ואלו נח, ב' ואליך. ובפי"ג.

24) ראה לעיל הערה 17.

25) פ"ש"י ר"פ נח.

26) ראה לעיל סי"ב.

עצה להבאת הגאולה

"פרשה זו יפה נדרשת גו" (פרש"י בריש פרשתנו טז, א)

..ויהי רצון, שההוספה הנ"ל ב"מעשינו ועבודתנו", נוסף על כל הענינים שפעלו רבותינו

נשיאנו במשך הדורות בחצי כדור העליון, ועאל"כ ההוספה בזה ע"י נשיא דורנו כ"ק מ"ח אדמ"ד בחצי כדור התחתון – תביא כבר תומ"י ממש את הגאולה בפועל, בחודש הרביעי דשנת תשמ"ט, בחוץ לארץ בחצי כדור התחתון,

לאחר העליו תה"ל דחודש הרביעי והעבודה בחצי כדור התחתון – צריכים לדעת, שאין זה מגיע כלל להעיקר – גאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש!

אמנם, "פרשה זו יפה נדרשת במדש רבי תנחומא", וכמדובר לעיל (הפרוש הפנימי) שזה מרמז על כוונת קרה **למעלותא** (מעלת המקבל לע"ל) – בנוגע **לפטי** בעוה"ז במעשה בפטרות – של"פ תורה הוא **העיקר** צריך להיות עוד בהכ"נ, בהמ"ד, ישיבה, ת"ת וכו'.

ויתורה מזו: אפילו אחרי ריבוי העבודה בזמן הלכות כשכבר מגיעים בפועל בעוה"ז להעבודה בחצי כדור התחתון (מעלת המקבל), עם כל המעלות שבה – חרי עדיין אין זה כמאן דבעי למחוי:

אמנם ישנם כו"כ ענינים אשר הינם בודגמות הגאולה – ענין הצדקה (אשר גואל (החייט) את נפש העני), ענין חתפלה, ועוד כמה וכמה עניני תומ"צ, ועד שיכולים לטעון ("יפה דרשת") שישנם ענינים אשר הינם נעלים יותר – כמאח"ל "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל היי העולם הבא", ע"ז מגיעים בעצמות ומחות, תענוג הבורא (משא"ל עוה"ב הוא בעיקר גלוי תענוג נבוא), ובפרט ע"י הפצת המעניות חוצה בחצי כדור התחתון וכו' וכו' –

על כך טוען כל יהודי, "צער ישראל ואוהבה" (הבן חמש למקדא ששייד דקא ללימוד חפשיט) – דרשות הינו "יפה נדרשת", אבל זוהי "דרשה" (בתורה) גאולה רוחנית, אבל הוא חרי **מחכה לו בכל יום** שיבוא גאולה **כפשוטה**. ה"צער ישראל" צעק: אנו רוצים את הגאולה **כפשוטה**, בעולם העשי'!

לומדים בתורה אודות ענין הגאולה (ובפרט ברמב"ם סוף הל' מלכים), וכל העוסק בתורת כו' כאילו כו' –
 צועק ה"צער ישראל!": "עד מתי קיץ הפלאות" – אחכה בכל יום להגאולה כפשוטה, בפטרות ממש, באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר זה – הנה הגאולה בפועל!
 וכאשר ה"צער ישראל" מכי"ז "עד מתי" מתוך צעקה אמיתית – חרי כטבע האב ונאב"כ אבינו שבשמים – שמקיים את בקשתו.

ולידוע הסיפור עם גדול בישראל, אשר אמר שבבואו למעלה (אחרי מאה ועשרים שנה)

בודגמת המצב ד"אשה שהלך בעלה למדינת הים", כמובא בכ"מ.

ומכיון שכן, בודאן ה"י הענין ד"אל יפטר כו' אלא מתוך דבר הלכה", וההלכה היא – שמדי לאחרי החורבן נולד מושיען של ישראל, כדאיאתא במדדשי חז"ל שכאשר געתה פרת (של הערבי) פעם אחת, אמר שנחרב בית"ק, וכאשר געתה פרת פעם שני' (מיד לאח"ז), אמר שנוולד מושיען של ישראל.

והרי העיקר הוא – לא רק **לדת** מושיען של ישראל, אלא **יישועתו** של בני"י **בפועל ממש**, למטה מעשרה ספחים, גאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ובאופן ד"ותחזינה עינינו", במהרה בימינו ממש.

(משמחת ש"פ קחד, מבנה"ז תמוז ה'תשד"ח - בלתי תמוז)

מה אומר הרבי לאורחים שבאו לג' תמוז?

באו לחנוג את חגיגת הגאולה בבית-הכנסת ובית-המדרש זה

ישנם פה יהודים שטלטלו את עצמם ממקום אחר, טלטלילי גברא וטלטלילי איתתא, ובאו לכאן לשבת, ג' תמוז (אתחלתא דגאולה ד"ב-ג' תמוז), וכדי לחנוג את חגיגת הגאולה ברבים יחד עם עוד יהודים, בבית-הכנסת ובית-המדרש זה של בעל הגאולה, היכן שהוא עסק בתורה ותפלה והפצת המעיינות חוצה במשך עשר השנים האחרונות של חיים חיותו בעלמא דיין.

ורכדי לשתף ולאחד אותם עוד יותר עם המתוועדים כאן, ולקשר זאת עם דבר גשמי – נמסרו להם קנין מלא משקה מהתוועדות, ועל דבר גשמי זה שהם יאמרו "לחיים", והעיקר – לעשות מהגשמיית רוחנית, עד שזה יוסיף להם חיות בלימוד התורה וקיום המצוות והפצת המעיינות חוצה.

ושוב תהי' אצלם פעולה נמשכת על כל השנה כולה, עד לג' תמוז בשנה הבאה. כמובן מהמבאר בלק"ת שיום הקביעי בשנה הוא נמשך עד שמועי שוב אותו יום בשנה הבאה. ורק "עד" שנה הבאה למעליותא – כלן שאז נמשך כח נעלה יותר לפעול עוד יותר כפי שנמשך מיום זה בשנה החדישה, בהתאם לציוני ד"מעלין בקודש".

עד כפשוטת הענין – שיעד ג' תמוז בשנה הבאה תבוא הגאולה וקייים העיוד ד"הקיצו ורנו שוככי עפי" ובעל הגאולה בתוכם, ויעשו את ההתוועדות איתו בחד.

(תרגום חפשי תשי"ח * ש"פ קחד, ג' תמוז ה'תשמ"ח - בלתי תמוז)

*** נרשם ע"י "יעד הנחות המתעמים".**

מה הטעם ללימוד פרק "איוהו מקומן" דוקא?

לעיתיד לבוא תהי' אכלית הנפטר דשור הנבר באופן של צלי דוקא

השייכות דפרק "איוהו מקומן" לזמן הגאולה – כידוע שמהטעמים ללימוד פרק "איוהו מקומן" דוקא, הוא, לפי שאין בו מחלוקת, ע"ד ובודגומת המעמד ומצב בזמן הגאולה שלילמוד התורה יהי' בתכלית השלילמות, ו"לית תמן לא קושיא כו' ולא מחלוקת כו'".

ויש להחסיף, שהשייכות לגאולה מודגשת גם בסיום הפרק – "הפסח אינו נאכל אלא עד תצות, ואינו נאכל אלא למנויו, ואינו נאכל אלא צלי":

"הפסח" – קשור עם הגאולה דיצי"מ, אשר, "כימי צאת מארץ מצרים אראנו נפלאות". ו"אינו נאכל אלא עד תצות" – שבו מודגש שהגאולה צריכה להיות תיקף ומיד, כיון שנמצאים כבר לאחר תצות... ו"אינו נאכל אלא למנויו" – דקאי על כא"א מישראל ש"מתוך חיבתו לפני מונה אותם כל שעה", ו"אינו נאכל אלא צלי" – ע"ד ש"מזנות כהונה אין נאכלות אלא צלי . מאי טעמא אמר קרא (בפרשתנו) לשמחה, למדלה, כדרך שהמלכים אוכלים, ונע"ז לעתיד לבוא, שתהי' אכלית הנפטר דשור הנבר (ויש לומר גם בשר הלויית) באופן של צלי דוקא.

(מש"ח ש"פ קר"ח, אד"ח תמוז ה'תש"נ – בפתי מתנה)

כיצד נפטרים זה מזה ב"שדה תעופה" וכיו"ב?

תהלה היא – שמיד לאחר החורבן נולד מושיען של ישראל

רואים במוחש שענין זה – "אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה" – לא נתקבל בתפוצות ישראל (מאיה טעם שיהי'). – יכולים לכת "שדו-תעופה" וכיו"ב, ואז ידא ש כאשר יהודים נפדים זה מזה, אזי עושים כ"כ ענינים: מתחבקים ומתשקפים, צועקים "גו-בגא", שולחים מתנות לבני המשפחה, נותנים כסף בתר "שליחות-מצוה" וכיו"ב – ענינים טובים הקשורים עם אהבת ישראל וכיו', אבל לא ראונו שמישהו יצחק "אל יפטר אדם מחבירו אלא מתוך דבר הלכה"!!...

לא הייתי בעצמי ב"שדו-תעופה", אבל שמעתי מאחרים כו', וכולגי לשיער שכן היא התנהגו – הלוא ישנתה הדבר מכאן ולהבא, אבל עד עתה – עכ"פ – לא נהגו כן. ויש להניח שכן הי' גם בזמנם של הרב"ז והרמ"א, ומכיון שראו שדובר לא נתקבל בתפוצות ישראל, לכך, לא כתב דין זה ב"שולחן-ערוך".

והנה, כללות הענין ד"יפטר אדם כו" קשור עם ענין הגלות – שכן, ענין הגלות הוא

יעשה רעש (שהי' ראי לכן) שהקב"ה יבא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גם לו "לישכוח" כביכול בנוגע להבטחתו:

[כ"ק אדמ"ד ש"ליט"א אמר בחי"ד:] היית שמישח עדיין לא בא – כנראה שלמעלה מצאו עציה אך לפעול אבל אותו גדול לדחות זאת...

יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז חרי הדין הוא ש"אין לו חתרה בלא דעתם", אפילו אם יפעלו אבל אחד או אחרים, הרי זה לא יעזור, משום שפסק הדין בתורת ה' הוא, שנדר על דעת רבים נשאר בקיומו.

המסקנה מכל האמור לעיל – שתתיקף ומיד ממש תבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלילה, ע"י משיח צדקנו, וכל ב"י הולכים, ביחד עם בתיהם, בתי תורה תפלה וצדקה, לארץ הקודש, ולירושלים עיר הקודש, בבהמ"ק השלישי, בקדש הקדשים, ומתגלה שם מטה אהרן אשר מונה שם למשמרת, ו"יפרח בימי צדק – שיבמי (של משיח) תחזור הכהונה ויפרח מטה אהרן" ומשה ואהרן עמדם.

(מש"ח ש"פ קר"ח, ה' תמוז ה'תשס"ח – מתנה)

הלימוד החיובי מקרה

"פקח הי"ו" (פרש"י פ'רשתנו טז', ז')

יחודי פקח ועדותו" (והחשובה שצריכים לעשות באם נכשלו בזה ח"ו) – שהוא (היחודי) פיקח, מעם חכם ונבון, ועליו לדעת את מעלותיו, כפתגם כ"ק מ"ו" אדמו"ר שכשם שצריכים לדעת את חסרונות העצמיים על-מנת לתקנם, כך צריכים לדעת מעלות העצמיים בכדי לנצלם במילואם, צריך היחודי לדעת כי הוא פיקח והוא "עבד מלך" (גם בללות), ועליו להראות שמבלי הבט על כך שהוא נמצא בעולם שיכולים בו לעשות טעויות, הוא מנצל את פקחותו בכדי לא ליכשל, ועוד ועיקר – הוא מנצל את פקחותו בכל הענינים הקשורים עם עבודת הש"ת בלימוד התורה וקיום המצוות וכיו', עד באופן של "דבבה רוחו אותו לשבת ולעבוד כו'", עד שהוא מוגיע ל"נתשקח קדש קדישים ויהי' ה' חלקו וחלותו" – ע"י"ו שהוא מלא בעצמו את בחי' הכהן גדול שבו (ע"י ביטול אמתיו).

כשם שזה בנוגע להעבדה של כל יחודי לעצמו, כך גם בנוגע להעבדה דכללות דורנו זה – שצריכים לדעת את מעלת הדרו (כננס על גבי ענק), דור האחרון בללות ודור הראשון של הגאולה [מבזבז מכל הסימנים המובאים במורה, וכמו שביעל הגאולה העיד כבר (לפני שנים) שכבר סייעו הכל, ורק צריך להיות "טפודו הכן כולכם", לצמצא את הכפתורים האחרונים], בכדי שיצילו את החיות שישנם בכדי לסיים את אחרוני הפנים קטנים וה"שיריים" של העבדה, וע"ז – להביא את הגאולה בפועל ממש.

(מש"ח ש"פ קר"ח, אד"ח תמוז ה'תש"ז – מתנה, תתגם מאד"ח)